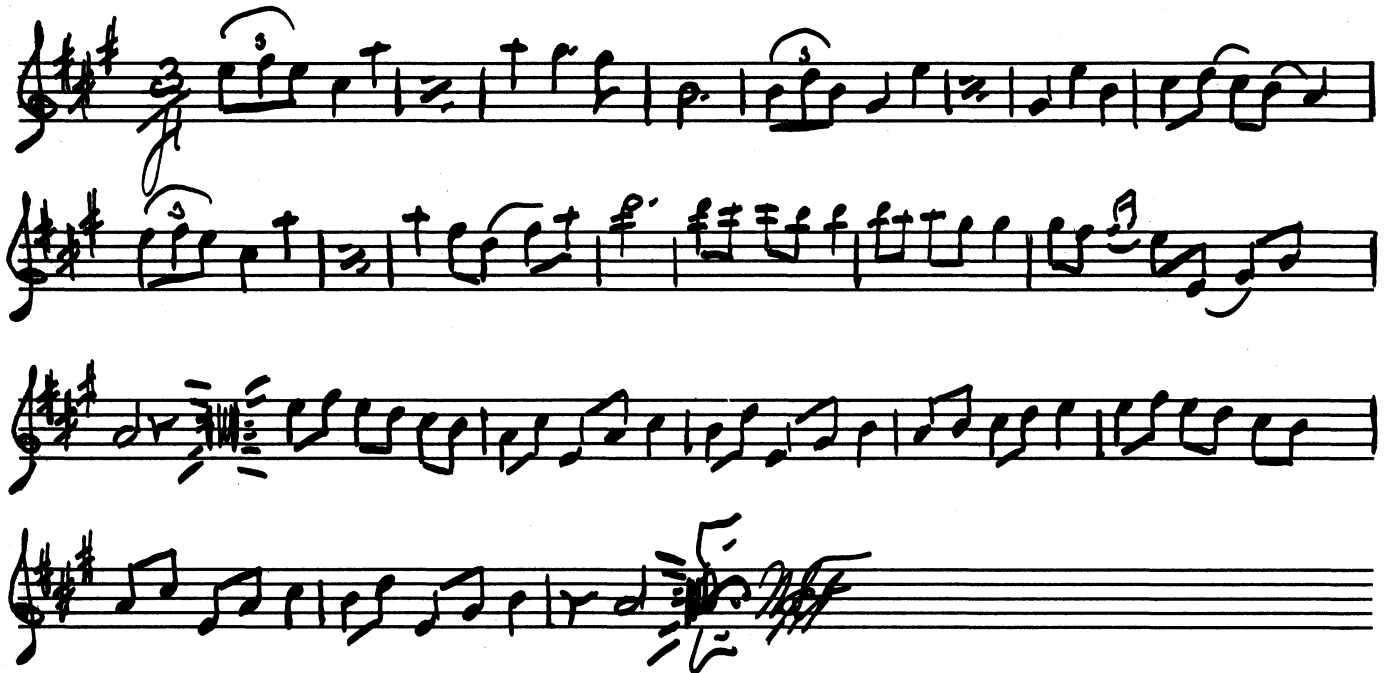

508. A-durs valsen efter Pillermålle

A-durs valsen efter Pillermålle, som vyschlade den.

Pillermålle var enligt Ivar Boström mjölnare vid Granö i Floda sn.

Jfr. min uppt. efter Anders Gustaf nr 37.

Fadern hade inte fiol på 20 år. Gav helt enkelt fan i att spela. Gjorde sig sedan själv en fiol, som blev sönderslagen på en bal i Blankbacken av Arvid i Juresta. Men då fick han stryk av dem, som Albert Boström hade i sällskap.

"Far lärde oss inte ett stråkdirag". Ivar Boström började spela vid 23 års ålder. Spelade mest sekund och därför lärde han sig som ung inte så många bitar. Hans morfar, en fin duktig gubbe, var rättare vid Nygård. Som gammal bodde han i ett undantagsställe, som hette Göransberg. Var granne med Per Johan i Hissjö.

509. Springvals Äkta Värmlandsvals
efter Pillermätte

"Vem får jag spela ihop med?" frågade August Widmark en gång.

"Albert från Trosa", var svaret. "Det är en riktig spelman och ingen bondfilare", sa Widmark.

Albert Boström var då bara 14 år.

"Kattrinä i Klövålla." Edit Söderberg, Sköldinge (1888–1975) vid spelmansstämman i Julita 1956.

Folket. Lördagen den 5 januari 1957.

Gustaf Wetter med felan i hand tecknar upp "Kättrinä i Klövhällas" visor. Hennes son, fil.mag. Olof Söderberg som också är hemma på gebitet, sekunderar.

" K ä t t r i n ä i K l ö v h ä l l a " presenterar ny vallåt.

Fäbodlivet i Sörmland för så där en 200-250 år sedan var inte utan vallåtar och andra toner. Men det är svårt att numera återge prov på den sortens folkmusik från landskapet. Det finns inga upp-tecknade melodier. Efterforskningar har gjorts och görs alltjämt, men utan resultat. Männe "Kättrinä i Klövhälla" nu presentera en?

Kanske det här är ett fragment av en gammal sörmländsk vallåt?

Gå vall, gå vall,
min lilla grå kalv.
Jag skall sälja bort den
köpa kjortel igen.
Då blir jag grann,
då får jag man
och då får jag heta
faster Lisen.

Var det möjligen någon sörmländsk fädbodjanta som nynnade låten under fäbodtjänsten?

- Otroligt är det inte, säger spelmannen och låtupptecknaren folkskolläraren Gustaf Wetter, Katrineholm. Han upptecknade häromdagen flera visor, som "Kättrinä i Klövhälla" bevarat i minnet sedan unga år och gjorde stora öron när det här lilla vallåtsliknande fragmentet tonades.

- Man kan naturligtvis inte påstå det med bestämdhet, men det skulle vara intressant att kunna forska vidare i visans härkomst, säger hr Wetter. "Kättrinä" hörde den första gången vid knappt två års ålder, i december 1889. Johanna i Väla, en faster till "Kättrinäs" mamma sjöng den när hon tjänstgjorde som barnvakt för "Kättrinä". Det var den första visan hon lärde sig. Johanna i Väla var född 1836 och det är troligt att också hon lärde sig visan i mycket unga år.

"Kättrinä i Klövhälla" har rika källor att ösa ur, både när det gäller visor, låtar och historieberättande. Hon drar dem mästerligt med det riktiga sörmlandsmålet och att sånt nu bevaras åt eftervärlden är tacknämligt och värdefullt.

Gustaf Wetter har under de senare åren tecknat ned åtskilliga visor på olika håll i Sörmland.

Jag kan knappast erinra mig hur mycket jag tecknat, men hela samlingen är en värdefull provkarta på sörmländsk folkmusik, säger hr Wetter.

Folket. Tisdagen den 8 januari 1957.

Ernst Söderberg framför skisser av stjärnbilderna för den stora takmålningen. Jungfrun, lejonet, skytten och vattumannen är aktuella här.

Sörmländsk konstnär gör " tavla " på 54 kvm.

Numera är det inte så vanligt som förr att man låter ge taken i gods och gårdar konstnärlig utsmyckning. Skulle någon komma på idén gäller det kanske inte så stora saker, som den sköldingekonstnären Ernst Söderberg nu håller på med. Det är en Grisaille-målning om 54 kvm, som skall pryda taget i ett närkegods.

Utförandet kräver uppdelning av arbetet i flera moment och cirka fem månader räknar konstnären att han behöver för målningens färdigställande. När Folket hälsade på i ateljén vid Hvalsta, Sköldinge höll Söderberg på med att måla stjärnbilder - hela zodiaken skall ingå i verket, som utföres i barockmotiv. Han målar på duk och lägger ut 8,5 meter långa "remsor" över golvet. Verket mäter en bredd av 6,5 meter och de olika delarna kommer att sammanfogas på ort och ställe.

- Sådana här saker vänder upp och ned på tillvaron, säger Ernst Söderberg, när man börjat med ett avsnitt kan man inte slita sig ifrån det. Det gör att arbetet blir efterhängset. Å andra sidan är det en mycket intressant uppgift jag fått mig förelagd. Jag har också gripit mig verket an med stor skaparglädje och jag tror att beställaren skall bli nöjd med resultatet. Egentligen är ateljén en aning för liten, men som väl är räcker i varje fall längden till, vilket gör att man kan få en hygglig helhetssyn på de olika avsnitten.

Söderberg är en mångsidig konstnär och helt nyligen har han gjort två vackra korfönster till Öxnevalla kyrka. Han har också gjort förslag till om-
daning av koret i Krokeks kyrka - ett mycket omfattande arbete, som vunnit kyrkorådets gillande, och nu ligger för avgörande i högre instanser.

Beträffande Öxnevalla kyrka har de båda fönstren nyligen invigts och Ernst Söderberg har fått vackra lovord för sitt arbete.

Även för arkitektoniska uppgifter har han anlitats och nu håller han bl. a. på att rita ett bisättningshus till en västkustförsamling.

I ateljén ger porträtt och landskapsbilder ytterligare besked om mångsidigheten i Ernst Söderbergs konstnärskap. Hvalsta är en lugn vrå som ger den ambitiöse målaren arbetsro och möjligheter till stillfullt skapande. Fred.

E d i t S ö d e r b e r g, alias " K ä t t r i n ä i K l ö v h ä l l a",

besökte jag den 4.1.1957 tillsammans med medarbetaren i Folket Stig Sundström. Om det besöket stod 2 artiklar i Folket, vilket framgår av urklipp på föregående sida.

Min avsikt var att teckna upp "Kättrinäs" visor, ty hon hade givit oss prov på sin förmåga att kunna sjunga sådana på 3 spelmansstämmor under år 1956: Julita, Brevens Bruk och Kungsör. Under höstterminen 1956 vikarierade hon Stavsjö skola och det vikariatet fortsätter under 1957 vt. Ur ett brev från "Kättrinä i Klövhälla" den 11.11.1956 citerar jag:

"Jag är barnfödder anno 1888 den 30:de i Torsmånaden (januari, som det heter nu för tiden) på fädernegården Hvalsta i Sköldinge socken. Min far hette Richard Andersson, f. 1853 i Himlinge, Floda sn. (Han och fadern var häradsdomare båda.) Den 3.7.1877 gifte Richard Andersson sig med Anna Amanda, född i Hvalsta, som hon såsom varande enda barnet ärvde efter föräldrarna Anders Larsson och h.h. Maj-Stina från Westra Grytsta i Sköldinge. Efter Maj-Stinas bror, morbror i Björnmyr, har vi en enkel vals, som vi kallar Björnmyrs vals. Mamma var född 1854 och levde så länge, att hon fick jordas på sin 92-årsdag den 29.12.1946 i familjegraven, Sköldinge.

- Då mamma fyllde 60 år - 29.12.1914 - var alla 10 syskonen samlade i hemmet. Mina fem bröder var alla inkallade i militärtjänst. Då gjorde vi allvar av en länge på tänkt och dryftad sak: att anta ett släktnamn. Det blev Ringmar.

Att det var toner, som kom till mig, visste jag inte, bara att det var något mycket sällsamt. Jag låg på den högt uppbäddade sängen i millakammaren i gamla mangårdsbyggnaden vid Hvalsta, - den som blev färdig 1823 och där jag föddes 1888. På chiffonjén i millakammaren brann ett talgljus, och genom den öppna dörren till instugan strömmade ett klart ljussken in. Och det var därinne ifrån instugan, som det sällsamma kom. Jag visste ingenting då, men många år efteråt, sommaren 1919, då jag var med min mor i Hällby brunn där hon drack hälsovatten och fick medicinska bad, berättade jag för henne detta mitt barndomsminne, och hon sade då, att de i fri eller slankveckan det året - 1889 - haft danstillställningar för tjänstefolket, båda det egna och granngårdarnas, och eftersom föräldrarna just den hösten stod i begrepp att flytta in i den då färdiga nya byggnaden, hade den årligen återkommande bjudningen i "frivicka" för avflyttande och nyanställda tjänare utsträckts till att innefatta även många av dem som varit behjälpliga med bygget. Spel och dans i instugan är alltså mitt första barndomsminne, och förmodligen var det denna gång, som alltid senare vid kalas och dans-tillställningar i den stora salen i "nya byggnaden", våra grannar Carl Erik i Lind och Lars Erik i Pattala, som trakterade fiolerna.

På mammas födelsedag den 29.12. var det stor invigningsfest. Veckorna innan eldades det i alla rummen. Faster Johanna i Väla höll fyr i köket. Antagligen för att jag inte skulle vara i vägen hade hon tagit mig med in i det nya köket, som föreföll mig så hiskligt stort och oändligt högt till taket. Faster Johanna och jag var ensamma därinne. Jag satt i hennes knä tätt intill köksspisen. Allt- emellanåt reste hon på sig och hämtade ved i vedlåren. Ovanför den var 3 hyllor, och på dem låg det kopparkastruller. Faster Johanna hade gåvan att kunna umgås med barn. Och jag minns, att då hon jollrade "Å när vi bir toja, då ka vi bli nockeskej hos bissköpär", vilket är uttytt: "Å när vi blir stora, då ska vi bli kokerskor hos biskopar", att jag då mycket undrade, hur de "kopparna" såg ut.

Och så sjöng faster Johanna i Väla. Den här visan kom sålunda att bli min barndoms allra första visa.

570. Vaggvisa

Upptecknad 4.1.1957.

Text: Gå vall, gå vall, min lilla grå kalv!

Jag ska sälja bört den, köpa kjortel igen.

Då blir jag grann, då får jag man,

då får jag heta faster Lisen.

Jag är inte riktigt säker på de 6 sista takterna, ty fru Söderberg gjorde en modulation till en tonart, som inte finns. Hoppas jag blir i tillfälle att spela in visan på band, ty den är intressant. Texten för tanken till någon vallåt, men den är ju inte tvärsäkert från Sörmland. Melodin påminner om Fredmans epistlar nr 80 - Liksom en herdinna.

Och ej bland väppling, hägg och syren

min lilla grå kalv

Kattrinä skriver vidare: "Faster Johanna sjöng visan på riksspråket. Melodin satt i mig i åratal, och sommaren 1910 tecknade jag upp texten, då jag hälsade på hos faster Johanna hemma i Väla.

Nu säger väl någon: "Inte kan hon minnas allt det där? Hon var ju inte fullt 2 år då. Det har väl berättats för henne", ty så låter det ju alltid, då ett uppväxande barn berättar minnen. Jag reagerar alltid inför dylikt tal. Det jag nu berättat, minns jag, minns det verkligen. Ingen har berättat det för mig. Hur skulle någon ha kunnat det? Det var ju mina egna inre upplevelser.

Mina första barndomsminnen har samband med toner och sång. Och det tackar jag för. Det kom piano i stora salen, pappa spelade fiol. "Inte så bra som bror min Anders Petter i Himlinge", sa' han. Det blev för oss tio barn, som växte upp, oförgätliga stunder, då kantor Herman Fredriksson på pianot ackompanjerade pappas fiol eller hans Sehlstedts och Bellmanssånger.

Så småningom hittade "bå utsocknes å annä fôlk", till vårt hem. Gumorna, som kom och långa tider vistades i vårt hem, sjöng. Det var särskilt tre stycken, alla goda sångerskor:

Anna-Maja Fredriksson, som jag fick kattvisan av, mormor Maj-Stinas fem år äldre moster Brita Stina, barnfödder 1821, och mammas faster Johanna i Väla, barnfödder på Hvalsta 1836.

Storsångerskan bland dessa var utan tvekan moster Brita Stina. Alla hade de haft sina öden, och livet hade inte alltid varit så lätt. "Tre kvinnor och tre romaner", skulle jag vilja säga, men det skulle bli alltför vidlyftigt att berätta vars och ens historia.

Min mormor, Maria Christina Jansdotter, "barnfödder den nine november artonhundra sex å tjuge", som hon svarade, då hon tillspordes, var från Westra Grytsta i den del av Sköldinge, som kallas Norroten. Det är än i dag socknens "finaste del", ty där finns åtminstone något bevarat från gångna tider, och viljan och hågen att bevara det gamla finns ock.

Mormor Maj-Stina kunde sjunga. Hon hade en hög, klar och ljus sång-röst. Hon sjöng om en fågel, som satt fången "i en bur av guld" och en visa om Jesu barndom, där en vers löd så:

Och Maria hon gångar sig den gatan rätt fram.

Där möter hon Josef, sin trolovade man.

Hon talar till honom: "Har du sett kär' son vår?"

"Ja, han sitter i templet bland de lärande där." -

Hösten 1905 - jag var då 17 år - var det stor basar i dagarna två i Sköldinge. Behållningen skulle gå till kyrkans restaureringsfond. Alla hjälpte till. Jag gick omkring, klädd till gumma, och sålde pepparkaks-hjärtan och granna papperskarameller. En bygdemålsberättare från Skansen i Stockholm, Magnis på Nabben, hade engagerats. Han gick också ikring med "klev" över axeln och sålde träslevar i sina berättarpausar. Jag hade aldrig sett honom förr. Vi stötte ihop i folksamlingen, och jag viskade i hans öra: "Vi låtsas, att vi känner varann. Kalla mej ---- Kattrinä i Klöv-hälla", flög det ur mej ---- och så var hon född. De båda kvällarna kom att bli Magnis' och Kattrinäs. Det är ett roligt ungdomsminne.

Våren 1934 återkom Kattrinä i Klöv-hälla - efter många irrfärder i bå' utlanne å annä - till sin älskade hembygd. Och hon var ej glömd därhemma. Damerna i en kommitté kom och bad henne hjälpa till på en välgörenhetsfest, som skulle hållas på Åsa folkhögskola.

"Kära Ni, allt sådant där har gått ur mig", sa jag, "och jag ä inte sjutton år längre - som då -."

Men damerna var lika envisa som jag några år senare fann att vännen och smålänningen Gustaf Wetter var. Liksom han gav de sig inte, och till slut måste jag säga ja.

Den 13.5.1934 stod en darrande Kattrinä på podiet i Åsa stora gymnastik-sal och berättade. Nere i salen satt min mor. Hon var mitt stöd och min hjälp.

Resultatet blev att Kattrinä blev anmäld som föreläsare för föreläsningsföreningen.

"Ack, jag måste väl ha ett P.S. - jag vore väl inte kvinnfolk annars: Klövhälla är en kluven sten i sjön Valdemaren (Vammeln) i min hemsocken Sköldinge.

På hösten 1956 skrev jag upprepade gånger till Kattrinä. Jag var angelägen att få hennes "Kattvisa" upptecknad. Jag hörde den av gamla Johanna i Kröken ("Krökesa"), då jag 1914 eller 1915 var på besök i Örserumsbrunn och spelade på Västergårdens loge tillsammans med far. Jag tecknade upp visan ur minnet, som jag hört Kattrinä sjunga den på Julita skans, midsommardagen. Jag fick visan i retur i Ivar Widners uppteckning.

Den 11.11.1956 skriver Kattrinä:

"Jag skrev av visan i den sättning jag fick den till mitt bröllop. Det hänger ihop så här: Efter fem år vid svenska skolan i Hamburg 1913 - 1918 (första världskriget) reste jag hem till Sverige - trött på allt - och slut. Jag sökte till Bodens samskola och kom dit hösten 1918 och var där till 1920. Då väntade Ernst Söderberg på mig i Göteborg. (Han är född i Hamburg och anmälde sig i svenska skolan den 22.10.1915 - efter "Wanderjahre" i hela Mellaneuropa.) De två åren i Boden sjöng jag mycket offentligt, ty jag hade tagit sånglektioner i Hamburg - och så där långt upp i norr hade de väl just inga förmågor, varför de upptäckte min ringhet och jag blev mycket anlitad. Ivar Widner, då vid I 19, och jag kom att få mycket samarbete och vi blev goda vänner. När jag gifte mig, ville han komponera en sak åt mig. Han föreslog en vaggvisa, och då flög det i mig, att han i stället för en egen komposition skulle harmonisera Anna-Majas Kattvisa åt mig. - Den kom i en mycket fin gestalt - - - och jag är rädd om den som ögat. Ivar Widners sättning till min Kattvisa har jag - märkvärdigt nog - med mig hit till Stavsjö Bruk - och så skrev jag av den till Dig, ty Du gav Dig ju inte - och Du är en enviser smålänning.

Med varm hand skänker jag Dig den lilla visan, som följt mig och varit min i över sex decennier. Viel Glück damit!

Kattrinäs vaggvisa. (Kattvisa)

=====

1. :,: Kisse låg uppå ungen (ugnen) sjuk.
 Han va inte go te rörä foten :,:
 för då va lillä katten sjuker,
 å då va lillä katten sjuker.

2. Då kom där e lita rôtta fram.
 Ho bôckade å ho nigde.
 Ska dä varä någøen färsker stek
 sôm ä så läcker å behaglig?
 för då va etc.

3. Di skickä bô å di skickä bô
 ätter doktaren uti Motä.
 Han skulle varâ go å kommä dit
 å lillä kisse-katten botä
 för då va etc.

4. :,: Men når di kom på halvä vägen fram
 då gav kisse upp sin anda :,:
 för då va döder.

5. Di skickä bô å di skickä bô
 ätter snickaren uti Histä.
 Han skulle varä go å komma dit
 å görä kisse - kattens kistä
 för då va döder.

6. Di skickä bô å di skickä bô
 ätter prästefrue uti Vepä.
 Ho skulle varä go å kommä dit
 å lilla kisse - katten svepä
 för då va döder.

7. Di skickä bô å di skickä bô
ätter prästefar uti Havä.
Han skulle varä go å komma dit
å lilla kisse - katt begravä.
För då va döder.

8. Di skicka bô å di skicka bô
ätter klockären uti Hungä (eller Lungä).
Han skulle varä go å komma dit
å ve lillä kissegraven sjungä.
För då va döder.

9. Åtta bor (= sockenbor?) å di större möss
di skulle bärä å ringä.
Åtta bor å di mindre möss
di ätter båren skulle springä.
För då va döder.

Kattrinä meddelar:

"Visan har varit min och följt mig i 60 år. Den som sjöng den för mig och mina syskon i vår barndom var soldat änkan Anna Maria Fredriksson, född Samuelsson, 1833. Vi har efter henne kallat visan Anna Majas kattvisa. Hon var inhyses i Sköldinge fattigstuga, och liksom övriga icke orkeslösa hjon tyckte hon om att få komma ut på gårdarna och göra dagsverken. Jag minns, att hon brukade komma och erbjuda sig att "ryskä linet", då det skulle skördas. Hon stannade så länge permissionen från "regenter" i fattighuset varade. Hon sjöng. Alla visor passade sannernligen ej för barnaöron. Hon var inte soldat änka för ro skull. - Vid sekelskiftet måste hon med övriga hjon förflyttas till fattiggården - Åhrsta herrgård - i Sköldinge. Där dog hon år 1907. Hon hör till de människor, som jag minnes med innerlig tacksamhet från min barndomstid."

I nattstôva i Kattrinäs vackra hem finns 9 vackra illustrationer av Ernst Söderberg, som illustrerar kattens sjukdom, död och begravning.

511. Kattvisan

The image shows a handwritten musical score for a song titled 'Kattvisan'. The score is written on six staves. The first staff is the melody, starting with a treble clef, a key signature of three flats (B-flat, E-flat, A-flat), and a 3/4 time signature. The melody consists of a series of eighth and quarter notes. The second staff is the accompaniment, starting with a bass clef and a key signature of three flats. It features a steady eighth-note accompaniment. The third staff continues the melody, ending with a double bar line. The fourth staff continues the melody. The fifth staff continues the accompaniment. The sixth staff continues the melody, ending with a double bar line.

Text: Kisse låg uppå ugnen sjuk. Han va inte go te rörä foten.
 För då va lillä katten sjuker, å då va lillä katten sjuker.
 Då kom där e lita rötta fram. Ho böckade å ho nigde,
 ska då varä någon färsker stek, som ä så läcker å behaglig?
 För då va lillä katten sjuker, å då va lillä katten sjuker.

I ett brev av den 15.11.1956 skriver Kattrinä:

"Vad jag ville ha sagt med mina "minnen" och antydningar från barn- och ungdomstiden är, att jag är uppfödd med toner och sång (små enkla visor av små enkla gummor) och att jag anser: "Jag haver fått för intet". Och då vet Du, som är en Mäster, att-det heter i Bibeln: "I haven fått för intet, given också för intet!" Det är alltså kontentan av det hela, ingenting är min egen förtjänst. - Jag har fått så mycket i livet, tycker jag - och är innerst inne lycklig.

512 Visa efter Britta-Stina

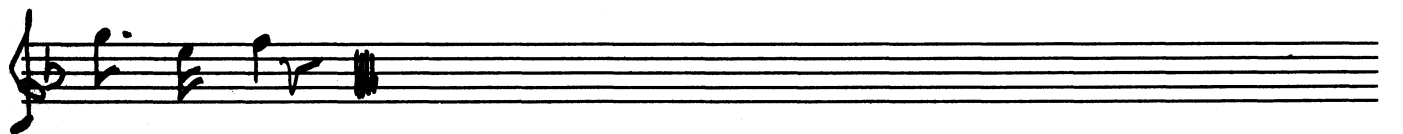
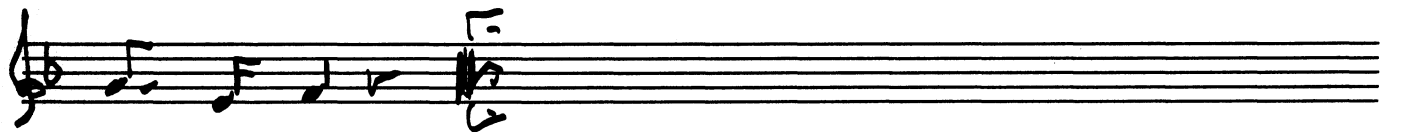
V i s a efter B r i t t a - S t i n a, född 1821.

Ack om jag skulle mig gifta
och en gammal gubbe ta,
som har alla kistor fulla
men alls ingenting förmår.
Jag i tysthet tänker,
så att ingen mig hör:
får fälle gubbens skänker
bara gubben dör.

Andte

Den 3:je takten. Hänslutet
sjöng Edith S. ibland så:

513. Poliska Visa efter
Briga-Skiva

Text: "Öpp, piger, å tänd på ljus!
Vi haver tjuvar i vårt hus!"
"Nej, kära farmor, nej kära farmor,
dä va e löppä, som tog e lus."

Snickaren E r i k A n d e r s s o n, Storgatan 16, Valla,

besökte jag den 8.1.1957, sedan han slutat sitt arbete för dagen i Katrineholm och upptecknade då följande 12 låtar.

Erik Andersson är född 1893 i Lilla Fräntorp, strax vid Ericsberg. Han har lärt sig spela själv. Ingen av hans 7 bröder kunde spela. I 10-årsåldern hörde han Kalle i Nässtugan spela vid midsommardansen och kring midsommarstången vid Ericsberg.

514. Brudmarsch, majstångsmarschen

The image shows three staves of handwritten musical notation. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The music consists of eighth and sixteenth notes, with some rests and a fermata over a note in the second measure. The second and third staves continue the melody with similar rhythmic patterns and some dynamic markings like accents and slurs. The notation is written in a clear, legible hand.

Brudmarsch, sådan den spelades av Kalle i Nässtugan, när majstången restes vid Ericsberg.

Jfr. O.A.:s uppteckning efter Karl Karlsson, nr 172, och anm. där.

Kalle i Nässtugan spelade ihop med Edvard Larsson från Remröd.

Han bor nu i Gropptorp.

Erik Andersson, Valla, är född 1893 i Lilla Fräntorp, nära Ericssberg.

Hjalmar Björklund, Oxelösund (1871–1956) och Gustaf Wetter i Julita 1950.

515. Polska efter Adels i Hult

Låten spelades av en gammal spelman Adolf i Hult. (Ett ställe, som låg strax vid väggen.) Erik Andersson minns honom som 8-årig pojke. Han hade en stor karbunkel i skallen och var gammal och utlevad. Död omkring år 1900.

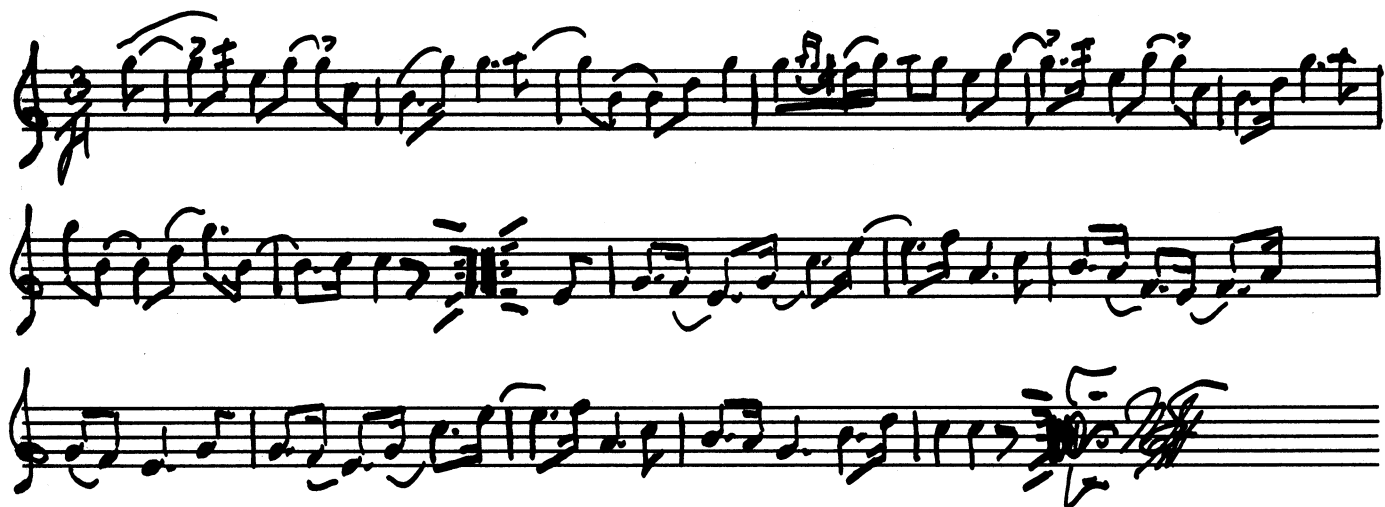
Låten sjöngs av Erik Anderssons mor, som var mycket musikalisk.

516. Schottisch efter Lasse i Forssjö

Schottisch efter Lasse i Forssjö, som spelade den på danssalongen i F-ö.

517. Pol ska

Erik Andersson kallade både (517 och 519) för polkett.

Polskan var efter Rik. Dahlgren. Han och brodern Erik var styva
spelmän. Erik höll sekund.

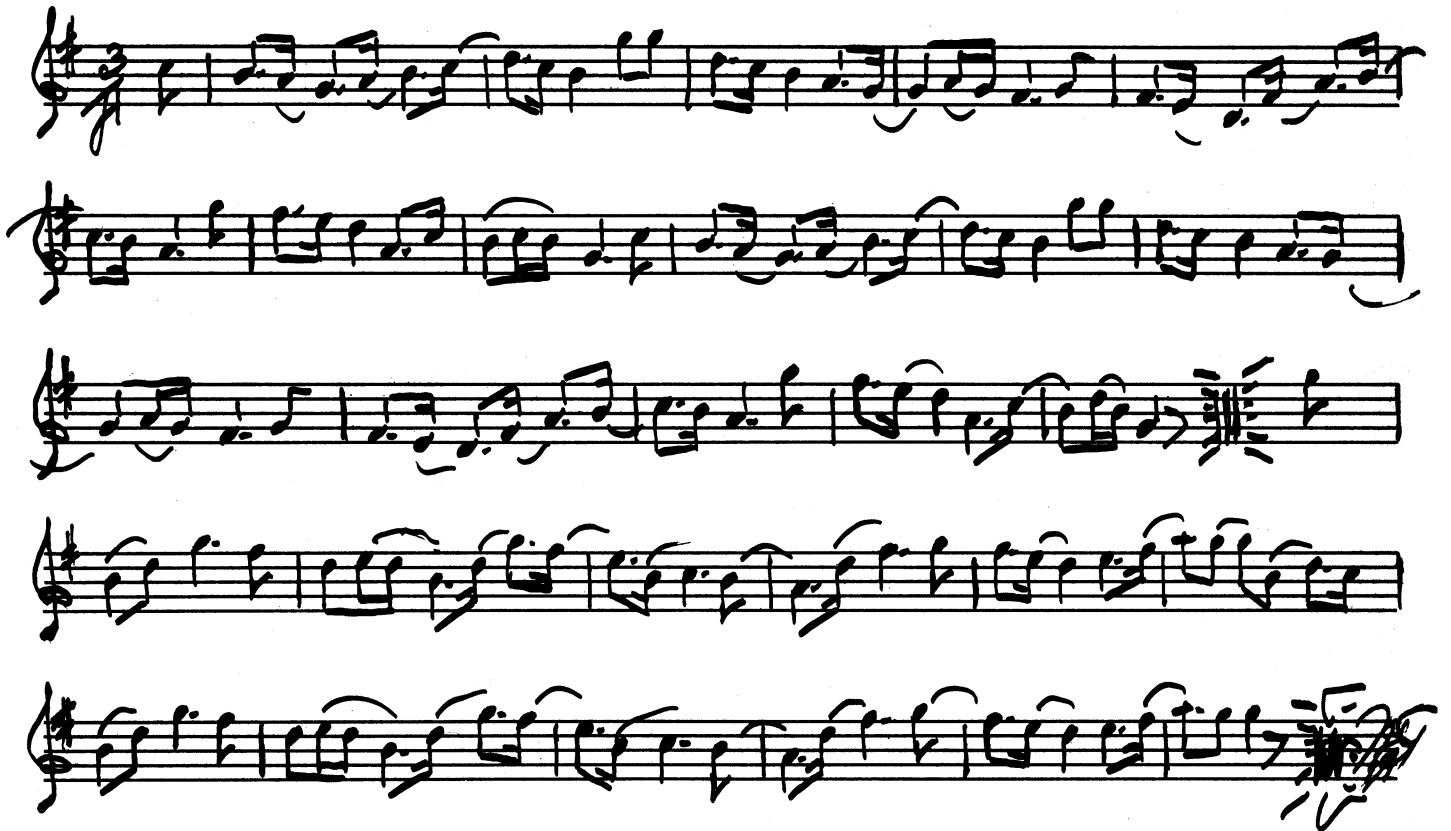
Ibland var Lasse i Stenta med och spelade.

518. Pol ska

519. Polska

efter R. Dahlgren
Ramsjöhuset

Erik Andersson spelade lätt och ledig och rent. Han spelade fort och rytmiskt. Det märks, att han spelat till dans i sin ungdom.

Erik Andersson har egenhändigt tillverkat 5 fioler, Nu funderar han på att göra en altfiol. Det fattas en sådan i Valla spelmanslag, tycker han.

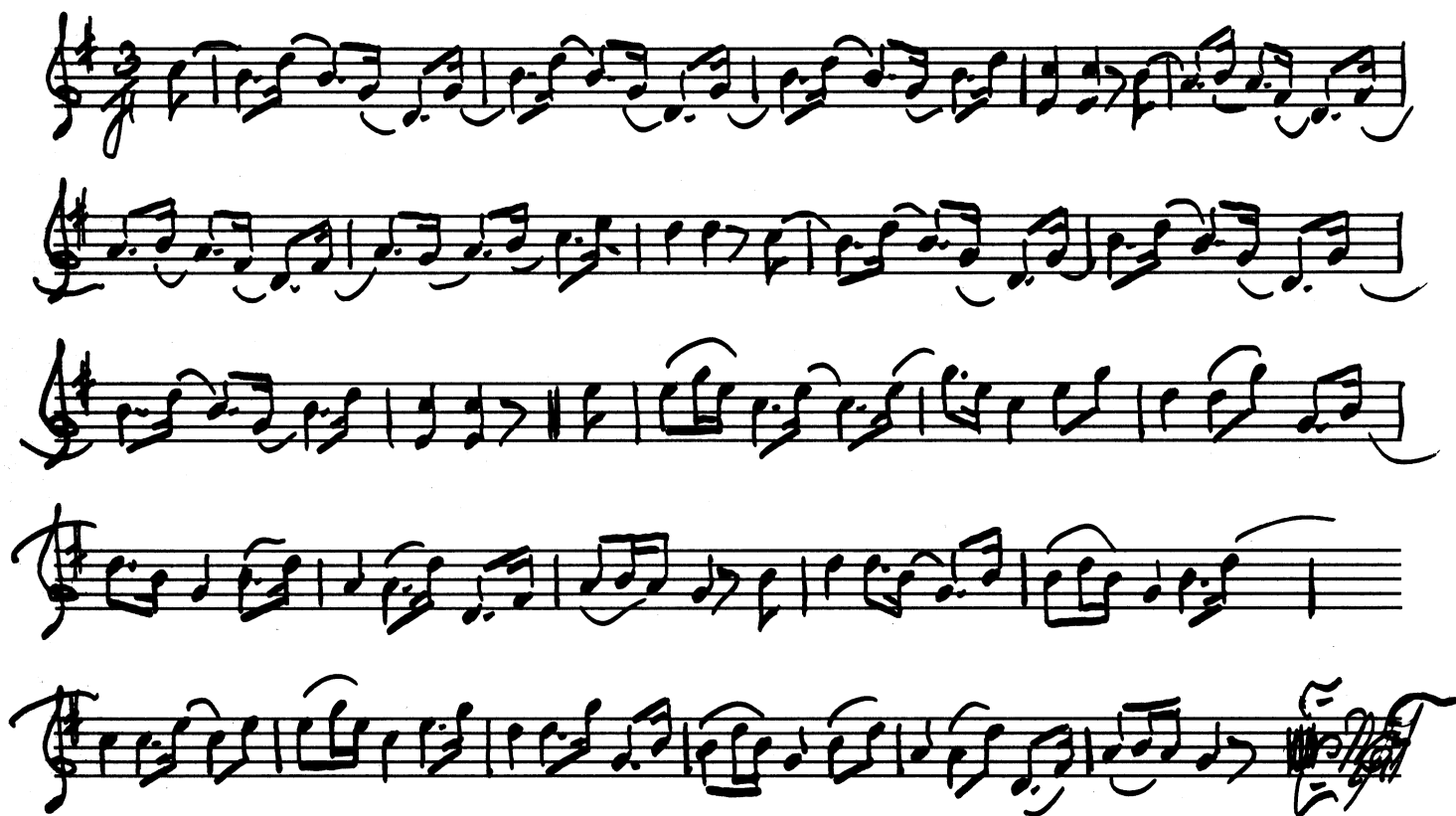
520. Polka

De två sista "polketterna" (519 och 520) trallades av Erik Anderssons mor, död 1931, 86 år gammal.

Erik Andersson kände Nyffen. " Han spelade med hela kroppen", sa Erik Andersson. Han spelade en gång på kastlogen i Ericsberg och lutade sig då mot en stolpe. När spelet var slut, var rocken uppsliten på ryggen. - En annan gång satt han på en logkista och spelade. Samtidigt hoppade han hela den långa bänken utefter. När han kom till ändan av logkistan, hoppade han tillbaka igen. - Nyffen spelade ibland ihop med Kalle i Sliparhällen.

Majstångsresning vid Ericsberg slutade omkring år 1909. Det berode på baron Knut Bonde, som i sin välvilja kastade ut karameller och pepparkakor åt barnen från 2 stora burkar. Ungarna hade bästa kläderna på sig och grövlade efter godsakerna i grus och smörja. Detta påtalades i tidningen Folket och sedan blev det slut med festen för allmänheten. De underlydande blev bjudna på mjölk och smörgås på midsommarafton. Men med dansen var det slut och det var så gott det, ty det var så trångt på logen, att folk trängdes som en fårskock i en kätte.

521. Polskatrokig
etter modern

Text: :/: Skräddarpojken å ja :/: å pojken
å kom å skjutsa mej, ./., ./., på kälken.

522. Vals (fragment)

Gammalvals spelades aldrig i min ungdom, sa Erik Andersson.
Jfr. Frans Anderssons uttalande, "i min ungdom var det inte värt att spela upp en vals. Tre-takt-polkó och paderkatt var det enda som de dansande ex-merade."
Erik Andersson kom inte ihåg mer av valsen. Han ansåg den inte värd att spela upp.

X
Text: Herre Gud i Himmelen, Götbolds pojkar de lever än,
å inte rår de, å inte får de, tamig tusan att de dom vill ha.
Låten är nog en polska.

593. Polka (polkatt)

The musical score is written on four staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 3/4 time signature. The melody consists of eighth and sixteenth notes with slurs. The second staff continues the melody and includes a double bar line with the word "Fine" written below it. The third staff continues the piece with a slur over a group of notes. The fourth staff shows the end of the piece with a double bar line and the instruction "D. & al Fine" written below it.

594. Hambo som K. A. Lärst av sin fru

Snickaren Erik Andersson, Valla. Fortsättning.

Dansades i Gnesta i fru Anderssons ungdom.

Spelades på en dansbana av en regementsmusiker.